

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-21)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-21)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 199. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010191.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 21. Juli 1863.

... Da jeg i en Fart sluttede mit sidste Brev til Dem, husker De, at Andræ netop var kommet. De skulde dog have seet, hvor komisk han krympede sig ved Tanken om den Reise. Men vil De ogsaa tænke Dem, at hans Værelse skal males, medens han er borte, saa alle hans Bøger skal flyttes. Det gjøs i ham, da han betroede mig dette Forfærdelige. Han reiser i Dag. Tager som sagt først til Paris og dernæst til Schweiz. I fire Uger tænker han at blive borte. Han gyser for Paris, han gyser for Schweiz. Han tager aabenbart med, fordi han vilde dø af Angst, hvis Børnene reiste alene. De kan vel tænke, at jeg gjorde mig lystig over hans Qvaler, kaldte ham en Høne, der havde udruget Andeæg - - etc. - - etc. - -. Hans Kone tager imidlertid ud paa Landet hos Fru Rovsing.¹ Andræ havde lovet mig, at han vilde komme en Middag her med Regenburg; nu bliver der intet af; at indbyde ham paa mit Selskab alene vover jeg ikke, og alle mine Venner ere jo borte og flyver om hver i sin Kant; kun jeg flyver ikke, men sidder stille hos min Trøst i Eensomheden — Syemaskinen. Jeg troer, den er glad over at være ene Hane i Kurven, thi den er meget behagelig i Omgang i den sidste Tid, ingen Luner, men stadig og fremkommelig, den er virkelig min Trøst og Opmuntring. Til Gjengjæld for, at alle mine Venner forlader mig, lader det til, at en af mine ældste vender tilbage. Tscherning er aabenbart blevet rørt over mit Besøg og har i den senere Tid oftere været hos mig. At jeg kort efter Heibergs Død flere Gange ikke modtog ham, heri har han seet et Brud fra min Side, der har smertet ham, nu ved mit Besøg seer han, at det ikke var saaledes meent, og det har glædet ham. Jeg har jo ofte udtalt den Dom om ham, at han er en udholdende og trofast Ven, her er atter et Beviis derpaa.

s. 200Jeg kan ikke sige Dem, hvor det fornøier mig, at jeg i Frøken Hirschs Sag henvendte mig til gamle Treschow.¹ Han er siden den Tid ganske rørende venlig imod mig og har ligesom Trang til at udtale sit Sindelag for mig, ja tænk, at dette gaaer saa vidt, at han igaar, da han besøgte mig, af sig selv talte om Dem med Deeltagelse og Godhed. Sagde, at det glædede ham, at De gjorde den skjønne Reise i Norge i saa udmærket et Selskab. Birch-Reichenvald — undskyld ifald Navnet er galt skrevet — kjender han og sætter stor Pris paa.² T. har atter havt et alvorligt Anfald, saa alvorligt, at Frøken Steenberg frygtede for denne Gang at miste ham. Stakkel! hun vil komme til at lære, hvad det er at miste en Mand, der staar støttende i Raad og Daad ved eens Side. Han har dog nu besluttet at tage til Brahesborg, men jeg fandt ham igaar meget gammel og svag, og det lader til, at han selv er beredt paa at gaae s. 201bort. Han sagde mig Farvel, som om det var en Afsked. Han kom igaar for at tilbyde mig sine Heste og sin Kusk tre Gange om Ugen, medens han er borte. Han gjorde det med saa stor Hjertelighed, at jeg gjerne tog derimod. Saaledes vil jeg altsaa kunne nyde en for mig stor Behagelighed nemlig at kjøre en Tour efter Bordet. Jeg er glad over, at vort Forhold, der brast ifjor, atter har taget en mildere Karacteer. Det vilde dog smertet mig, om han gik bort herfra uden at en Forsoning var kommet istand.

Fru Heibergs Villa i Hosenvænget. Sommeren 1863.

Igaar kom Frohne her og bragte mig et Photographi af mit Huus. Det er taget fra den Side hvor Altanen er og tager sig net og hyggeligt ud. Nu faaer jeg een af Dagene en ganske let Stige til at sætte op til Vinduerne i Ildebrandstilstælde. Han sagde, at ogsaa De skulde faae et Billede af ham, naar De kom hjem, men der er jo endnu længe til, De har jo ikke engang været den halve Tid borte. Jeg tænker ofte med Glæde paa de to Venner, der kjører i de deilige Egne borte fra Støi og Tummel i fortrolig Samtale; er der noget i Verden forfriskende, da er det en saadan Heise, naar ikke særegne Uheld støder til, og derfor bevare Dem Gud, min Fuldmægtig, min Geheimeraad, min Ven, min Fortrolige. ...

Da jeg i Aftes læste i vor hemmelige Bog¹: „Bærer hverandres Byrde, og opfylder saaledes Christi Lov,” da tænkte jeg, den Christi Lov har De, min kjære Ven, udøvet og holdt mod mig; jeg laae og tænkte paa, hvor forunderligt alt var gaaet til, siden hiin første Gang, at De af samvittighedsfuld Godhed søgte mig, hvorledes lidt efter lidt det Eene greb ind i det Andet, for at en saadan Hjælp kunde forberedes for mig, naar Nøden kom; og saa skulde jeg ikke tro paa et Forsyn, en Styrelse? Jo, jeg troer derpaa, saa vist som at jeg haaber, at han fremdeles ikke vil forlade den, der sætter sin Lid til Ham. Nu venter jeg med Længsel paa Deres næste Budskab, gid det maa være fornøieligt og godt. I Hosenvænget have Alle det ved det Gamle. Børnene sender Dem mange Hilsener. Hul Det stormer og Begnen slaaer paa Ruderne; i et saadant Veier har man Brug for sin indvendige Varme.